

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

P. Sf. Sa Episcopul Roman al Orăzii (1852-1936)

(=) Sfânta Episcopie ortodoxă a Orăzii, din Mitropolia de Dumnezeu ocrotită a Ardealului, Banatului, Crișenei și Maramurășului, îmbracă astăzi, rășbită de profundă durere, haină cernită: Primul ei episcop, dela reînființare, P. S. Sa Roman Ciorogariu a adormit în Domnul în ziua de Luni, 20 Ianuar 1936, în al 15-lea an al păstoririi, și al 84-lea al vieții.

Suprema înțelepciune prin care Dumnezeu stăpânește toate, ni a ursit să vedem înfăptuită dorința fierbinte a unui șir lung de suflete mari și de glorioși înaintași tari în credință: restatornicirea episcopiei vechi ortodoxe române a Orăzii, rămasă neîndeplinită dela 1695, când a trecut la cele veșnice ultimul episcop al Orăzii, Efrem Veniamin. Parlamentul României întregite sub domnia desrobitorului Suveran Ferdinand I, în unanimitate însuflețire, a votat la anul 1920 articolul de lege, în care se recunoaște ființa de drept a Episcopiei ortodoxe române din Oradea, ear întâiul Sinod eparhial electoral al diecezei, întrunit în 3 Octomvrie 1920, sub președinția I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului, a ales, cu aceeași unanimitate însuflețire, de episcop, în lung văduvitul scaun vlădicesc al Orăzii, pe P. C. Sa venerabilul vicar arhimandrit Roman Ciorogariu.

Dumnezeu a răsplătit astfel, cu darul și binecuvântările Sale, vrednicia clerului și poporului dreptcredincios din plaiurile bihorene ale celor trei Crișuri, — a oamenilor acelora, cari în anul 1727, adunați în Oradea, se rostiră astfel: «...vedem că în lumea aceasta toate trebuie să le dăm... Numai sufletul nostru nu voim să-l dăm... Noi de legea noastră și dela domnul nostru Episcop nu ne lăsăm până trăim în lumea această; sântem hotărâți mai bine a muri, decât să ne lăpădăm de ea».

Hirotonirea întru arhieru a noului ales episcop, săvârșită, în primăvara anului următor, în paraclisul dela reședința patriarhiei, — pe atunci reședința I. P. Sfințitului Mitropolit primat, — era semnul renașterii vechilor legături între biserica ardeleană și mitropolia Ungro-Vlahiei. Ear la actul investirii, în sala Tronului și în fața Suveranilor, episcopul Orăzii se rostește zicând:

«Votul Sinodului eparhial, sancționat de Majestatea Voastră, mi-a încredințat mie păstoria sufletescă a epar-

hiei cu glorios trecut în apărarea ortodoxiei. Sânt conștiu de întreaga răspundere ce o iau asupra mea la vârsta cercetată de haine lovituri; dar am o cre-

vează grațioasele cuvinte adresate de Suveran cu prilejul investiturii și în audiență particulară, — grație ce se revarsă și asupra eparhiei și a cre-

† Episcopul Roman Ciorogariu

dință: credința că Acela care m'a întors dela porțile morții, mă va ajuta să pun și eu o petricică la temelie României-Mari. Inspirat de această credință, primesc cu omagială supunere toiagul păstoririi sufletesti, ca să-l port spre mărirea lui Dumnezeu, înflorirea patriei și gloria Coroanei Române».

După strălucita instalare dela 2 Octomvrie 1921, episcopul Orăzii deschide, în 3 Oct., sinodul eparhial și, în prezența I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae, introducătorul său în scaunul episcopal, ține o cuvântare, rămasă adânc întipărită în mintea și inima întregii asistențe. Amintește, la începutul cuvântării, despre sbuciumul sufletesc și trupesc, suportat pe urma odiosului atentat dela Senat. Relevează în deosebi: grația nemărginită a MM. LL. Regele Ferdinand și Regina Maria, cari s'au îndurat a-l cerceta la patul suferințelor sale; rele-

dincioșilor ei. Cu sentiment de grațitudine pomeneste de iubirea obștească, de care a fost împrejmuit, la acel trist prilej dela Senat, atât din partea clerului, cât și a mirenilor. Tre-când la analiza diferitelor chestiuni privitoare la eparhie, și în general la situația bisericii, cuvântarea încheie constatând:

Da, avem rane adânci pe trupul bisericii noastre: sărăcia, analfabetismul poporului, cangrena sectanților, defectuoșitatea vieții religioase și câte vrei — cam câte le au și alții — afară de sărăcie.

Dar nu sânt boale din firea ortodoxiei, ci din vina neamurilor care în această biserică vedeau piedeca de desnaționalizare a neamului românesc, și toate fulgerile și le-au îndreptat contra acestei biserici naționale, — în vreme ce alții se bucurau de înaltele protecții ale legăturilor lor religioase și de vastele lor latifundii... Inșă martiriul acesta este gloria noastră că nu ne-a frânt.

Toate le-am îndurat și le îndurăm sub inspirația idealismului, propriu bisericii ortodoxe române. Acest idealism ne conduce și la idealul unirii bisericești, ca uniunea politică a neamului românesc să fie desăvârșită. Dacă nu sântem înțeleși astăzi, vom fi înțeleși mâine, — dar unirea bisericească trebuie să vie. Pentru acest ideal suferim și hula, și ocara ce se aruncă asupra noastră, că este vrednic a suferi pentru un ideal atât de sfânt.

Stăm în fața înorii bisericești. Cu sufletul înălțat la idealul acestei înorii, declar sesiunea a 18-a sinodală deschisă.

Ierarhul ajuns la vârstă patriarhală, pe lângă toată povara anilor, lasă, după păstorie de un deceniu și jumătate, în eparhia Orăzii realizări de seamă, frumos grăitoare, care îi vor înveșnici numele dealungul vremurilor ce vin.

Insuflețit de sfinte și profunde sentimente pentru propășirea neamului și a ortodoxiei, a stat de strajă neadormită la acel colț de țară, unde îi căzuse sarcina să organizeze, în scurt timp și cu mari greutăți, noua eparhie și să o înzestreze cu mulțimea instituțiilor necesare de cultură ortodoxă și românească.

Figură proeminentă în viața publică din ținutul Aradului, și-a pus munca bogată în slujba bisericii, a culturii și a neamului, ca profesor, preot, publicist neînficat și scriitor de mare talent, desfășurând o pilduitoare activitate încununată și de Academia Română care, în 1921, îl alege membru de onoare al ei. Cine nu-și aduce aminte de tablourile zugrăvite în «Zile trăite», sau de scrisul sfătosului Unchiuș, care în zilele de mărire și de ispitire a picurat în suflete idei și îndemnuri izvorâte din bătrânească experiență...

Capitala Bihorului se mândrește cu operele înfăptuite de bunul ei arhipăstor, cu opere care vor alcătui pentru urmaș un îndemn și o povătuire dată de un mare Vlădică al bisericii noastre dreptmăritoare...

Milostivirea Cerului care ni l-a dat, să-i facă parte de fericirea Dreptilor!

Note biografice. — P. S. Sa episcopul Roman este născut în 6 Decemvrie 1852 în Pecica-română, județul Arad, din părinți plugari. La botez a primit numele de Romul și Nicolae. Școalele primare le-a făcut în satul natal, cele secundare în Arad,

bacalaureatul în Hodmező-vásárhely. În anul 1874 s'a înscris cleric la institutul teologic din Arad. În 1877—78 își continuă și completează studiile la universitatea din Lipsca, iar la 1878 la universitatea din Bonn. La 1880 e numit profesor la inst. teologic pedagogic din Arad. În 10 Martie 1900 intră în tagma monahală. La 1903 ajunge director la institutul teologic pedagogic din Arad. În 1904 P. Sf. Ioan I. Papp îl ridică la rangul de protosinel. În 1916 Sinodul eparhial al Aradului îl alege vicar episcopesc, la Oradea. În 3 Octombrie 1917 se mută și își începe activitatea la Oradea. În 3 Octombrie 1920 este ales episcop al Orăzii. În 26 Martie 1921 este hirotonit de Arhieru, de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, în capela Mitropoliei din București, în 29 Martie primește investitura din mâinile M. S. Regelui Ferdinand I, iar în 20 Oct. 1921 este instalat în scaunul episcopesc din Oradea.

Ultimele momente

Prea Sfințitul episcop Roman a trecut la cele veșnice Luni noaptea spre Marți, la ora 12 și jumătate.

La ora 1¹/₂ P. S. Sa episcopul, nou ales al Aradului, **Andrei**, care toată noaptea a veghiat la patul suferindului ierarh, a comunicat prin telefon I. P. S. Sale mitropolitului nostru **Nicolae** dureroasa știre despre trecerea din viață a Prea Sfințitului Roman.

I. P. Sfințitul Mitropolit, adânc mișcat, luând la cunoștință întristătoarea veste, a rugat pe P. S. Sa episcopul **Andrei** să împărtășească Consiliului eparhial al văduvitei episcopii, precum și clerului și poporului ei, profundele și sincerele condoleanțe ale I. P. Sf. Sale și ale arhieriscopiei noastre.

Știrea morții octogenarului arhieru s'a răspândit îndată și în cetatea de reședință a mitropoliei Ardealului, stârnind pretutindeni îndurerate sentimente.

I. P. Sfințitul mitropolit Nicolae a luat neîntârziat dispoziții să se tragă clopotele bisericii catedrale, ear în capela mitropolitană s'au înălțat evlavioase rugăciuni pentru odihna sufletului celui adormit în Domnul.

Printr-o **Circulară** specială I. P. S. Sa a adus la cunoștință clerului și poporului din Arhieriscopia Sibiului și din eparhia Aradului, cazul trecerii la cele veșnice a P. Sf. Episcop Roman, luând dispozițiile necesare pentru a se face parastas pentru fericitul întru Domnul Episcop Roman în toate bisericile.

Inmormântarea

Joi, în 23 I. c., după serviciul religios săvârșit în capela reședinței episcopale din Oradea de PP. SS. LL. **Vasile** al Caransebeșului și **Andrei** al Aradului și Arhieru Vasile de Rășinari, înconjurați de un sobor de preoți, un cortegiu numeros, în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul **Nicolae**, s'a îndreptat spre catedrala ortodoxă, unde corpul defunctului episcop a fost depus în cavoul citorilor bisericii. Mult popor, armat și tinerime școlară, peste zece mii de persoane, au venit să asiste la înmormântare. Casa Regală Română e reprezentată prin dl maior Sidoroviciu.

În fața sicriului a cuvântat întâi I. P. Sfințitul Mitropolit **Nicolae**, evocând în mișcătoare și luminoase cuvinte personalitatea marelui prelat și a vigurosului luptător dispărut. Au urmat apoi cuvântările rostite de:

dl **A. Imbroane**, trimisul guvernului;

păr. **I. Lupaș**, în numele Academiei Române și a Ligii antirevizioniste, al căror membru de onoare a fost decedatul;

dl general **Gheorghias**, vorbind în numele armatei;

păr. arhimandrit **Dr. Suciu**, ca reprezentant al eparhiei și Academiei teologice din Arad;

dna **S. Metes**, în numele Societății ortodoxe a femeilor române;

dl **V. Stanciu**, reprezentant al FOR-ului din Cluj;

dl **T. Neș**, președintele Casei Naționale, și

dl **Dr. Băncila**, prefectul județului Bihor, — încheind pioasa închinare adusă vrednicului vlădică, adevăratului dascăl și neînfricatului luptător pentru dreptate.

Despre falșă slujire a Bisericii

Sunt ani de zile decând o înțeleaptă înțelegere a conducerii Telegrafului Român ni-a pus la dispoziție, de fiecare dată, cu prilejul pomenirii Sfinților Trei Ierarhi, câteva coloane, în cari să desvelim câte-un aspect al vieții și învățăturii acestor luceferi ai Bisericii noastre. Am făcut-o în trecut, o facem acum, o vom face și în viitor, însuflețiti de aceeași convingere: dacă rădăcinile învățăturii Bisericii noastre zac în Sfânta Scriptură, debunăseamă că tulpina acestei învățături sunt Ei și ceilalți Sfinți Părinți, dar mai ales ei; veacurile de după aceea sunt doar ramurile, iar noi, vremea noastră, frunzele; dacă Mântuitorul Isus Hristos, în ordinea morală, e modelul desăvârșirii spirituale, Sfinții Trei Ierarhi sunt pildă de neostoită râvnă în a se apropia de desăvârșirea pe care ne-o îmbie acest dumnezeiesc model. Și, în sfârșit, ca unii cari s'au adăpat din belșug din fântânile științei profane a vremii, la vatra școlilor de veche faimă ale Orientului, Sfinții pomeniți ne pot sluji de călăuză în contactul nostru cu știința dubioasă a veacului de acum, iar experiența lor, de pavăză împotriva primejdiilor acestor științe, care acceptată cu ochii închiși și nu cu ochii de-un sigur discernământ ai credinței tari și luminate, duce inevitabil pe inițiatul ei la o falșă slujire a Bisericii căreia îi ofere serviciile sale.

Această concluzie a lor despre raporturile cu cei de altă lege vom încerca, fără pretenții, s'o expunem, de data aceasta, aici.

Intr'un studiu temeinic, ca toată opera lui de altfel, publicat nu demult în periodical profesorilor facultății de teologie romano-catolică dela universitatea din Strasburg, celebrul profesor patrolog Gustave Bardy, tratează despre Biserica și învățământ în secolul al IV-lea (L'Église et l'enseignement au IV-e siècle). În partea ultimă a acestui studiu (Rev. cit tom. XV, p. 1—28), discută cu bine cunoscuta-i competență, tocmai problema pe care, indemnati de acest studiu, am ales-o de data aceasta. Problema e cât se poate de interesantă. Și, aș putea spune, de actualitate. Cum vom vedea.

Veacul al patrulea al erei creștine, dacă pentru noi trece drept o epocă de aur, apoi nu e mai puțin adevărat că pentru știința profană — în speță: retorica păgână, — a fost o epocă strălucită. Își dau întâlnire, în acest segment de timp, pe partea noastră, nume ilustre, între cari Sfinții pomeniți ocupă locurile prime. În cealaltă strană, se întâlnesc nume tot atât de ilustre pentru retorica păgână, în frunte cu vestitul Libanius. Comunicația, dela o fracțiune la cealaltă, e vie. Sfinții Trei Ierarhi se împărtășesc îmbelșugat din cuvântul de aur al marilor maeștri păgâni. Și îndeamnă pe ucenicii lor să facă și ei la fel. Așa bunăoară, Sf. Grigorie de Nazianz, vorbește despre retorul păgân Themistius — care păstra o simpatie admirativă pentru însușirile alese ale creștinilor ce-i fuseseră discipoli la Atena — ca despre un prinț al elocvenței și-i scrie, prin anii 369—370 pentru a-i recomanda doi ucenici, Amfilicus și Eudoxius, «Recunoști pe Spartani după lance, pe Pelopizi după umeri și pe marele Themistius după cuvântul său» — îi scrie sfântul Grigorie (cf. loc. cit. p. 2). Libanius, prințul incontestabil al elocvenței, vedea pe creștini alergând la picioarele sale cu același entuziasm ca și păgânii. Când Sf. Vasile cel Mare îi scrie afectuos, marele retor citește scrisoarea ascultătorilor săi și o gă-

Pomenind pe Sf. Trei Ierarhi

sește atât de frumoasă, încât exclamă: «Sunt învins și biruitorul este Vasile» (p. 3). Aceluiași, îi scrie Sf. Grigorie acest gingaș bilet, în care-i prezintă, în numele unei mame dornice să-și vadă fiul aproape de celebrul retor, un tânăr discipol: «Sunt o mamă care-și trimite copilul la un tată, o mamă după natură care-l trimite la un tată după elocvență» (p. 3). După o tradițiune greu de verificat — scrie G. Bardy (p. 3—4) — Libanius avea pentru Sf. Ioan Chrisostom o admirație profundă: discipolilor săi, cari l-au întrebat înainte de a muri, care ar fi cel mai indicat să-i urmeze, el le-a răspuns: «Ioan, dacă nu ni l-ar fi răpit creștinii»; iar Ioan, de altă parte, nu încetează a pomeni pe maestrul căruia i-a fost cel mai strălucit elev. Un alt filosof, Andragatius, ar fi fost deasemenea printre dascălii Sf. Ioan Chrisostom.

Sf. Grigorie de Nazianz era în relații cordiale cu numeroși retori. Unul dintre ei, sofistul Eustochius, se arată gelos când Sf. Grigorie a trimis retorului Stagir niște scrisori afectuoase.

Până aici, singurul lucru remarcabil, e comunicația vie între sfinții Bisericii și retorii vremii. Cei dintâi nu-și ascund admirația pentru știința celor din urmă. Iar aceștia, aceleași simțăminte alese le mărturisesc pentru însușirile excepționale ale celor dintâi.

Prietenilor săi creștini, Sf. Grigorie nu le recomandă însă exercițiul profesiei de retor. El face procesul elocvenței zadarnice și sterpe. Și dovedește la locul acesta atitudinile răspicate și limbaj ascuțit. Sfântului Grigorie de Nissa, care după ce se angajase în slujba bisericească se reîntoarse la retorică, Sf. Grigorie de Nazianz îi scrie aceste aspre cuvinte: «Ce ți-a venit... ție om inteligent... să înlătură dela tine cărțile sacre și atât de delicioase din cari citeai cândva poporului (mă înțelegi, fără să roșești!), ca să le înlocuești cu cărți acre și amare, ca să preferi titlul de retor celui creștin...» (p. 6). Cam pe același ton scrie și altora: lui Eudoxius și unui oarecare Ablavius. G. Bardy arată că același gen de critici, făcute în aceeași manieră, se întâlnesc la Sf. Ioan Chrisostom, Vasile cel Mare, Grigorie de Nissa și fericitul Ieronim. Și conchide: «Sf. Părinți sunt de acord în a condamna formalismul vid și steril în care se complăceau de obicei retorii păgâni. Lucru care nu-i împiedeca, câtuși de puțin, să aprecieze cultura profană și s'o prefăcască, ca pe ceva necesar». Și citează aceste elocvente cuvinte ale Sf. Grigorie de Nazianz, cari pot servi drept regulă de aur, pentru toate timpurile, în contactul nostru cu cei de altă lege decât noi: **Noi culegem tot ceea ce discursurile protane ne pot oferi cu folos pentru viață și ne ferim de tot ce-i primejdios... tot ceea ce conduce la demoni, la eroare sau spre prăpastia pierzaniei, noi refuzăm să acceptăm, cu observațiunea că chiar din aceste lucruri tragem oarecare folos pentru evlavie noastră, căci din rău învățăm să facem binele și din slăbiciunile lor noi clădim tăria învățaturii noastre»** (p. 8).

Sunt cuvinte de-o impresionantă simplitate; o simplitate de catehism. Tocmai pentru că ele formează un câț se poate de complet și de clar catehism.

Catehism?... Pentru cine?...

Între mădularele Bisericii ortodoxe răsăritene, a existat în toate timpurile o comunicație vie. Cea pe care o alimentau clericii sau viitorii clerici — mie îmi place să le spun și unora, și altora studenți în teologie — desigur că n'a trecut neluată în seamă, pentru nimeni. Am avut studenți teologi în Rusia, cari, întorși acasă, au înzestrat cartea teologică românească cu opere neperitoare din tezaurul științei bisericii surori de peste Nistru. Au oare, Ierarhul de mare talent care-i l. P. Sf. Mitropolit al Moldovei Nicodem Munteanu, nu e dintr'aceștia? Am avut soli ai sufletului ortodox românesc la Constantinopol și cea mai mare parte dintre profesorii actuali ai școlilor teologice dela noi de-acasă au zăbovit câțva timp, în anii studenției lor, în vestita Atenă. Iar noi am dat, prin Facultatea teologică din Cernăuți, Serbiei, episcopi și Bulgariei profesori cu nume ilustru. Era o comunicație între noi. Nu era împreunată cu nici o primejdie. Dimpotrivă!

Dar, nu puteam rămânea numai la atât. Mai ales în anii de după război.

Când «sfânta Rusie» a căzut, porțile ei ni s'au închis și dascălii de teologie cei mai vestiți au luat drumul exilului sau cununa martiriului. Când Ortodoxia și-a strâmtat granițele și curentul ecumenic pentru înfrățirea popoarelor ne imbia cunoștința celorlalte confesiuni creștine, la ele acasă. Au plecat mulți dintre noi. Ar fi o nedreptate fără pereche să tăgăduim studenților noștri în teologie intențiile bune cu cari au fost trimiși, cu cari au plecat la școlile apusului, căci de apus e vorba. Ei erau destinați să fie zidarii de mână la edificiul științei teologice ortodoxe a răsăritului, care — de ce n'am recunoaște? — e abia la piatra fundamentală pe care au pus-o cele mărite trecute veacuri și crainicii unei spiritualități de mare voltaj acolo la porțile Orientului.

Cum și-au împlinit sarcina luată, cum nu, destul că, în anii din urmă, s'a dat alarma, din diferite părți, că e primejdie, că tinerii plecați la școlile teologice apusene, dacă nu și-au pierdut credința cu totul, s'au întors cu ea, în cel mai bun caz, strâmbată. Dl St. Palaghia denunță cândva în «Raze de Lumină», oarecari regretabile accidente suferite de niște coreligionari de ai noștri, cari au încăput pe mâna unui «monsenior» apostat și încăpățânat dela un internet teologic din Strasburg. Iar Păr. Gala Galaction, acum câțiva ani, într'un număr al revistei Sf. Sinod «Biserica Ortodoxă Română» — atunci proaspăt schimbată la față — ajunsese cu îngrijorarea până acolo încât să poată vorbi de-o «tusă protestantă» care ar băntui cu furie printre clericii noștri mai tineri. Ingrijorarea putea fi legitimă, dacă admitem — și haide să admitem! — că tinerii suferinzi de această nouă «tusă», au plecat peste hotare fără catehismul Sf. Grigorie de Nazianz, lipit la inimă și de aceea s'au molipsit, cari s'au molipsit. Se face rău însă că se generalizează cazuri singulare, accidentale. Căci se ajunge în modul acesta la alte lucruri regretabile. Întâi de toate, se seamănă neîncrederea față de clericii culți, în sufletul cititorilor cari cred orbește în spusele Părintelui Gala Galaction, de pildă. Și recunoaștem bucuros că P. C. Sa numără mulți și credincioși cititori de felul acesta. De acolo, neîncrederea se scurge în publicul copios alimentat cu senzațional de pamfletarii improvizați cari numai atâta așteaptă ca să înceapă tărăboiul. Opinia publică dela noi, a trăit, recent, asemenea crize de... panică. Dacă episcopul anglican de Gi-

* Oare părintele care vorbea așa, nu suferea de o «tusă papistașă»? Nota Red.

blatrar e primit frătește în biserica Domnița Bălașa de Căpetenia Ortodoxiei românești, Patriarhul țării e somat să se încuie în mănăstire. Dacă o prea respectată Doamnă din București încearcă să deschidă inimile cucoanelor din aristocrația noastră spre mângăierile rugăciunii și facerii de bine pentru deaproapele în cadrul bisericii, acesta e protestantism. Dacă ierarhii anglicani vin la noi acasă să discute cu înaintestătătorii bisericii și școlilor noastre de teologie modalitățile unei mai strânse colaborări între ei și noi, dăm cu pietri după dâșii, și trebuie să vie un Părinte chiriargh din fundul Moldovei să ne spună că asta nu-i protestantism și să ne spele obrazul. Ne-am ales din toate aceste svârcoliri pentru niște imagine primedii cu nimic mai mult decât cu o deosebită iscusință în a ne face de răs în ochii străinilor. Și n'am dat deloc dovadă că am fi înțeleș catehismul Sf. Grigorie.

Sfântul Grigorie de Nazianz *interzice exercițiul* profesiei de retor și **ceartă** pe cel ce-a greșit. Certat să fie tot cel ce exercită altă profesiune de credință decât cea în care s'a născut, ca unul care a vătămat credința cea dreaptă și falsă slujire aduce Bisericii sale. Dar trebuie să dăm fratelui care nu se află tocmai pe calea cea dreaptă, ceea ce e a lui, așa cum sfinții pomeniți recunoșteau cele bune ale retorilor vremii lor. Și să învățăm dela el ceea ce ne poate fi de folos. Chiar din cele rele să învățăm cele bune. Dela protestant, să învățăm, prin contrast, că depozitul de credință nu e un aluat pe care orice teolog raționalist dornic de reclamă îl poate fasona după bunul plac. Noi ne aflăm pe linia tradiției, în materie de credință și nu înțelegem să ne abatem dela ea cu nici un chip, fiindcă am aduce atunci falsă slujire Bisericii clădite pe această sfântă moștenire. — Ortodoxia noastră nu-i literă moartă, ci viață. Iar creștinismul practic nu vād din cari motive ar putea fi socotit drept un apănagiu al protestantismului și numai al lui. Dacă protestantismului pune un preț deosebit pe el, aceasta nu însemnează că ortodoxul răsăritean care practică mila creștină, în cadrul Bisericii sale, a căzut în protestantism. Ortodoxia deplin înțeleasă, cuprinde și acest creștinism viu, activ. Studentul ortodox, care după ce și-a isprăvit studiile în țară, merge și la școlile protestante sau romano-catolice, cred că mai ales aceste două lucruri le are de învățat (am zis «învățat» și nu «împrumutat»): cei dintâi, îi aduc aminte că creștinismul viu, creștinismul ca mângăitor al suferințelor sociale, nu trebuie lăsat pe planul al zecelea (nu pentru că protestantismul îl practică, ci fiindcă Ortodoxia îl prevede); iar dela cei din urmă, mai multă ascultare față de șefii ierarhici ai Bisericii ortodoxe și cât mai puține semne de răsăritare, cât mai rare semne de explozii anarhice. În modul acesta, mi se pare că am fi în deplin acord cu catehismul Sf. Grigorie de Nazianz și Biserica noastră, va recolta altceva de pe urma comunicației mădurelor ei cu cei de altă lege decât o falsă slujire a divinelor ei destine.

S'ar mai putea spune multe aici. Spațiul însă, ne constrânge să încheiem.

Am vrea să fim înțeleși, și mai ales să n'auzim mâne-poimâne că «tusa protestantă» a mai făcut o victimă: cel ce semnează aceste rânduri.

Breslau, Ianuar 1936.

GRIGORIE T. MARCU

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Moartea Regelui George al V-lea al Angliei

Suveranul Marelui Britanii, M. Sa Regele George al V-lea, s'a stâns din viață în noaptea de Luni, 20 Ianuar 1936, în etate de 70 de ani și după o binecuvântată și glorioasă domnie de peste un sfert de veac.

Moartea prea bunului, generosului și profund religiosului Suveran a umplut de cea mai adâncă durere sufletul popoarelor din întinsul imperiu britanic.

În țara noastră, în România întregită, știrea morții ilustrului defunct, care în timpul marelui război a stat alături de dânsa, a produs aceeași unanimă jale. La funeraliile Regelui George V va participa însuși M. Sa Regele Carol II.

Curtea Regală a României a luat doliu pe timp de șase săptămâni, pentru încetarea din viață a M. Sale Regelui George al V-lea, cu care Familia noastră Regală e înrudită de aproape. Guvernul român a hotărât doliu național, cu începere dela 21 Ianuar până în ziua înmormântării defunctului Rege.

În ziua de înmormântare, Marți, 28 Ianuar, toate autoritățile publice vor fi închise, orce spectacole suspendate; ear în școalele, de toate categoriile, profesorii vor comemora, în fața tinerimii școlare, personalitatea covârșitoare a marelui Rege dispărut.

Parlamentul român s'a închinat cu pietate în fața rămășițelor pământești ale Suveranului înzestrat cu mari și distinse calități, și a trimis omagiile de respectuoasă iubire ale poporului român M. Sale noului Rege *Edward al VIII-lea*, M. Sale Reginei văduve Mary a Angliei, și poporului Englez.

Vineri, în 24 Ianuar 1936, s'au împlinit 77 de ani, de când înțelepciunea neamului românesc a făcut pasul hotărât spre înfăptuirea unității naționale a tuturor românilor.

Țara întregită în hotarele sale firești și istorice a comemorat ziua aceasta, și dela un capăt la celălalt al pământului românesc a preamărit unirea cea mare și pe glorioșii ei pregătitori și înfăptuitori.

Această manifestare spontană a fost din nou expresia desăvârșitei noastre unități naționale.

Apresiasi marea însemnătate a comemorării pentru tinerimea tuturor școalelor, ca și pentru desăvârșirea unității sufletești și naționale a statului, elita de intelectuali și popor ai Sibiului, după ce au asistat la serviciul religios din catedrală, au participat la un splendid festival, organizat de societățile noastre culturale în sala mare a liceului «Gheorghe Lazăr», cu minunate coruri, recitări și un cuvânt festiv despre marea unire, spus cu avânt de profesorul G. Vasiliu.

Asistența, în mare număr ca totdeauna, a urmărit cu atențiune și înfăptuire programul desfășurat în sfânta zi a neamului întregit sub un singur sceptru pe vechiul nostru pământ daco-român.

Cinstirea memoriei unui mare scriitor. O caldă rugămintă, semnată de I. P. Sfințitul Mitropolit Nicodem al Moldovei, ca președinte, și de alți distinși bărbați ai capitalei moldovene, se adresează tuturor bunilor români, invitându-i să-și dea cu grabire obolul lor, fie cât de modest, în scopul de a învrednici numele lui Ion Creangă prin înfăptuirea a trei așezăminte culturale, care să poarte numele marelui scriitor, și anume: Ridicarea unei statui, demne de personalitatea lui Creangă; terminarea marelui școale primare în satul natal al scriitorului, școală care-i va purta numele, și înființarea muzeului «I. Creangă» în casa unde s'a născut și la copilărit. Inaugurarea acestor trei monumente este planuită pentru anul 1937, când se împlinesc o sută de ani dela nașterea lui I. Creangă. Contribund toți cei cu dare de mână pentru înfăptuirea nobilei plan, se va dovedi solidaritatea neamului și cultul său pentru gloriile trecutului.

Falsificarea realității

Blajul trăește într'un permanent conflict cu realitatea. E un defect de origine și de constituție de care nu se va putea lecu decât odată cu renunțarea la o existență jalnică și inutilă.

Condamnat la o continuă negare a ceea ce e, și la o afirmare a ceea ce nu e, e desmăntit în tot momentul de realitatea simplă și vie, stigmatizat ca unul ce nu se află nici o clipă în adevăr și susține cu disperare neadevărul, aceasta fiind singura cale pe care-și poate justifica o șubredă și artificială existență. Căci pentru el există dilema: sau recunoaște realitatea, dar atunci el nu mai are nici un rost să existe, sau o neagă pentru a da o aparentă justificare prezenței sale în cuprinsul statului român. Și evident, că iubitor de existență, fie aceea și asemenea unui balon de săpun, cultivă cu sistem negarea adevărului.

Realitatea însă nu se lasă falsificată durabil. Ea rectifică prin prezența ei și prin aceea ce-și face datorită de-a o mărturisă neadevărurile deitate pe socoteala ei. Și firește că dușmanii adevărului se supără din cauza aceasta. Așa se face că ei sunt într'o continuă stare de protest și de tănuire.

Luați oricare număr din «Unirea», această cobză stridentă a Blajului. Urechea vă va fi ultragiată permanent de aceeași arie oftătoare, abruptă de zbârnăielile revoltei naive și de imprecățiunile de comică congestiune la adresa bisericii ortodoxe și a statului român.

Uneori aria se umflă până la limită de năcazul contra ortodocșilor. Atunci blestemele și epitetele «grațioase» se rostogolesc ca dintr'un vulcan în erupție din gâtjeleul «clarissim» al instrumentalistilor.

Așa e cazul acum. Grupul de «doctorași» dela «Propaganda Fide» sălășluit în Blaj, ca o colonie pestriță și curioasă în mijlocul poporului românesc, și-a pierdut capul de tot.

Un sat dela poarta Blajului, Valea Lungă, a găsit că e firesc să reia și legăturile formale cu Biserica strămoșească, căreia spiritual n'a încetat niciodată să-i aparțină. Pilda lui a început să miște la același act și celelalte sate din jur.

«Clarissimi», tulburați la culme de această formală desmăntire din partea poporului a falsului pe care-l reprezintă, s'au năpustit asupra bieților oameni cu toate armele de batjocură, de persecuție, de teroare, servindu-se la aceasta de autoritățile comunale și județene, toate uniute.

În același timp umplu lumea cu mistificări, întăresc aria bocetului cu gura și cu condeiul și înmulțesc epitetele și calomniile de cel mai specific soi papistănesc la adresa celor ce dau o cât de mică ocrotire poporului persecutat.

Sibiul are «febră», «amețală grandilocventă», «halucinații», «spasmuri», «nervi bolnavi», «furie», comite «mășăvii», «cumpără suflute cu bani».

Reamintind agitațiilor «clarissimi» că toate manifestările de această natură nu ating pe cel la care se îndreaptă, ci pe autorii lor, îi asigurăm că Sibiul e foarte calm și așteaptă cu seninătate și cu încredere ca tot restul poporului românesc ținut, cu ajutorul întunecului, sub o arună de care el nu știe, să se întoarcă acasă.

În cazul dela Valea Lungă agentura Vaticanului «așezată» cu cortul în Blaj, știe bine că Sibiul n'a făcut absolut nici o propagandă. Actul de-acolo e o mișcare cu totul spontană a poporului, scârbit de micimea de suflet cu care s'au comportat reprezentanții Blajului la pioasa solemnitate a sfințirii troiții pe seama eroilor omorâți la Valea Lungă. Sfințirea aceea a avut loc la 20 Oct. 1935, iar la începutul lui Noemvrie — deci la foarte scurt timp — 94 capi de familie și-au înaintat arhi-episcopiei noastre cererea de-a fi primiți în sânul ei.

Preot ortodox nu s'a dus între ei decât după ce ei l-au chemat, iar «misionarul» de care pomenește «Unirea» n'a fost trimis decât la 8 Decemvrie 1935 pentru a

îngriji de sufletele cari acum erau ale Bisericii noastre și avea datoria să se îngrijească de ele.

Biserica noastră n'a făcut în această chestiune decât să primească pe ceice veneau la sânul ei dornici de mângăierile și de iubirea ei de mamă. Întoarcerea lor a fost o mișcare liberă, din necesitate sufletească; spontaneitatea și puritatea sentimentelor ce-au însuflețit această mișcare a poporului din Valea Lungă au fost atât de impresionante încât a fost cucerit de curent și vrednicul primpretor al plășii din localitate, dl Septimiu Sava, care a trecut în ajunul Crăciunului la ortodocși cu toți funcționarii preturii.

Noi cunoaștem propaganda prin mijloacele cele mai inavuabile ce-a întreprins-o Blajul ca să oprească poporul. Știm de concentrarea la Valea Lungă a unei legiuni întregi de canonici, protopopi și preoți, de acele umblări din casă în casă cu momeli și amenințări, cunoaștem teroarea și șicanele la cari a fost supus poporul din partea primăriei și a ofițerului stării civile și de asemenea persecuțiile și inscenările aproape de neînchipuit deslănțuite de a doua zi după trecerea la ortodocși, asupra dlui primpretor Septimiu Sava din partea unui prefect care s'a pus cu desăvârșire în slujba prozelitismului uniāt.

Nu vrem să le înșirăm aci, căci ne repugnă strigarea în vileag a unor lucruri atât de rușinoase, chiar când sunt comise de dușmanii noștri. Credem că nu ne va sili Blajul s'o facem.

Sinodul patriarhal din Constantinopol a ales de patriarh ecumenic pe mitropolitul Heracleei, Veniamin I. Noul patriarh e în vârstă de 65 ani.

Eră nouă de progres într'o veche mănăstire. — Din inițiativa luată de osârdiosul chiriargh, care este I. P. S. Sa Mitropolitul Nicodem al Moldovei, la sf. mănăstire Neamtu se pregătesc deosebite înouri, în considerare că veniturile mănăstirii, prin redobândirea unor întinse proprietăți obținute tot prin strădălnicia înaltului chiriargh, au sporit simțitor.

Sfântul locaș va fi în curând înzestrat cu realizări culturale și de asistență. Între altele se înființează: școală de călugări și de educație pentru misionari, școală de pictură bisericească; atelier de țesătorie de stoffe; se va mări tipografia existentă; se va construi un spital și un azil pentru călugării bolnavi și bătrâni; casa de cetire a mănăstirii va avea mai multe săli de lectură, bibliotecă, sală de conferințe și altele.

Un palat, operă de arhitectură în stil românesc, se va ridica în apropierea incintei istorice mănăstirii, destinat vizitelor regale și altor scopuri.

O eforie va avea atribuția de a controla administrația și conducerea mănăstirii.

Iezușii și «Unirea». — Ordinul călugăresc fundat de Ignățiu Loyola în veacul al 16-lea, cu titlul hulitor de cele sfinte, zicându-și «Societatea lui Isus», a știut să abuzeze din greu de numele sfânt ce și l-a înscris în frunte, așa încât în 1759 ordinul a fost izgonit din Portugalia, ear în 1762 din Franța, mai târziu și din alte țări.

În urma deselor sale isprăvuri revoltătoare, în 1773 ordinul este desființat de unul dintre papii aceluia veac, de Clemente XIV, pe care, drept răzbunare, temerarii ucenici ai lui Loyola îl otrăvesc.

Știm apoi că noțiunea vorbeii iezuit ajunge în curând, și în toate limbile, să se identifice cu noțiunea de fărnac, cu lipsă de sinceritate caracteristică iezuiților.

Împărțind cu însuflețire toată doctrina lor, telefonistii foii mitropoliei blăjene, «Unirea», în ultimul său număr, purtați pe semne de nostalgia altor vremuri, socotesc că e bine să-și dea pe față simpatia și admirarea ce o poartă demnilor urmași ai lui Ignățiu...

Românul zice, în asemenea cazuri, că ceice se aseamănă, se adună.

Rostul societăților religioase

Adeseori lucrurile cele mai bune, organizațiile și asociațiile folositoare sunt lovite de înțepătările critice ale celor indeosebi, cari nu le înțeleg și din această cauză le disprețuiesc. Dar oamenii cari, totuși, își dau seama cât de puțin de rostul lor și observă realizările lor, aceștia nu le mai pot critica. Pentru că rostul unei organizații sau asociații se vede din realizările bune ce le face.

S'a criticat adeseori și Biserica pentru că a înființat asemenea societăți religioase, când Biserica însăși este cea mai puternică asociație religioasă, înestrată cu darul Sf. Duh, cu sf. Taine, etc. Asemenea părerii și proteste sunt lipsite de orice seriozitate. Pentru că Biserica, cu organizații religioase, este o grădină pentru viața sufletească a credincioșilor. Mai multe organizații în cadrul Bisericii, sunt adevărate pepiniere unde se cresc adevăratele și nobilele suflute și caractere creștine.

Să ne gândim, bunăoară, numai la 2 din aceste societăți religioase: Oastea Domnului și Reuniunea Femeilor Ortodoxe Române. Este indeobște cunoscut și recunoscut meritul Oastei Domnului de a fi făcut mari realizări pe toate terelele. În Oastea Domnului este atâtă duh creștinesc, este atâtă mișcare de evlavie și viață creștină curată. Ea a trezit mii de suflute din somnul greu al păcatului la o viață nouă, la o viață creștină, readucându-le înapoi la Biserica, la viața cea adevărată, la virtute.

Iar Societatea Ortodoxă a Femeilor Române ține trează conștiința religioasă ortodoxă. Și este, unde e organizată și bine condusă, cea mai bună societate și capabilă de frumoase realizări.

Cu toate că multora le par „inovații” aceste societăți. Dar, dacă ne gândim la multele căi ale vieții, cari îl prind pe creștinul de azi și-l fac indiferent și nesimțitor față de cele sfinte; dacă ne gândim că sf. taină a căsătoriei este atât de des nesocotită, că alcoolismul face ravagii, că divorțurile se țin lanț, că tineretul nu merge pe căile cele bune, că nu e disciplinat și n'are respectul cuvenit față de cele sfinte etc., atunci iată, că societățile religioase sunt adevărate pepiniere, unde se altoiesc, se cresc și se fortifică caracterele creștine. Și dacă aci, în aceste societăți, creștinul vine în contact cu alți creștini, se naște un curent, un val de comunicare sufletească, se trezește dorul și dragostea de acțiune și simțul de jertfă, dorul de a sluji lui Dumnezeu, de a-l face voia Lui, dorul de ajutorare al aproapelui, dorul de a apăra dreapta credință, de a lupta pentru biruința Bisericii.

Și, ca să justific cele de mai sus, țin să amintesc aci, numai 2 realizări laudabile ale 2 societăți din comuna noastră: Oastea Domnului și Reuniunea Femeilor Ortodoxe Române.

La noi, în comuna Petrila, Oastea Domnului, mărindu-se atât de mult, acum în urma întâmplărilor dela Maglav, cele 2 mari lăcașuri de adunare ale ostașilor Domnului, au devenit nefcăpătoare, fiindcă setea religioasă aducea zi de zi tot mai multe suflute însetate la Oastea Domnului, precum și mulți bapțiști, cari din curiozitate veniau și ei la adunările Oastei. Așa că fosta casă de rugăciune a bapțiștilor din Petrila-Ferdinand, a devenit acum casa Oastei Domnului. În seara zilei de 2 Ianuarie Păr. Coriolan Drăgan, abs. de teologie Traian Moșic, cantorul P. Preda și conducătorul Oastei din Petrila Gh. Popa, în mijlocul a la 200 de ostași, creștini și foști bapțiști, au făcut sfințirea apei celei mici, sfințind noua casă a Oastei. Astfel o casă, care de 10 ani a fost casa de adunare a acelor cari hulesc Biserica, sf. Taine, preoțimea, sf. cruce etc., a fost sfințită și predată ostașilor

Domnului, unde în fiecare Joie și Duminică se vor ține adunările. Ceva mai mult, proprietarul casei, bapțiștul fanatic, a asistat la slujbă, făcându-și și el semnul sfintei cruci. Și nădăjdum că dragostea și credința sfântă a ostașilor Domnului va aduce la sânul Bisericii și alte suflute răătăcite.

A doua faptă, demnă de laudă și exemplu și pentru alții, este a Societății Reuniunii Femeilor Ortodoxe Române din parohia Petrila-Poeni. Această Reuniune, din comitetul căreia fac parte cele mai distinse doamne din Petrila-Poeni, a îmbrăcat de Crăciun 35 de copii săraci. De asemenea au ajutorat numeroase familii sărace din aceea parohie. S'au mai trimis apoi însemnate sume de bani pentru înfomețării din Basarabia.

După aceste scurte expuneri, fac apel către P. C. Preoți și către credincioși să dea atenția cuvenită acestor societăți, precum și altora asemănătoare, ca: Soc. Sf. Gheorhe ș. a. Pentru că aceste societăți dacă sunt conduse cu înțelepciune, sârguință și înțelegere, contribuie mult la propășirea Bisericii. Ca astfel să poată zice lumea și despre noi: „Orbii văd, schiopii umblă, surzii aud și săracilor li se binevestește” (Matei 11, 5).

Căci, dacă numai un singur răătăcit am readus la Biserica, am făcut un orb să vadă, dacă pe un singur indiferent l-am adus la credință, am făcut un surd să audă, dacă pe un dușman al Bisericii l-am readus la sânul ei, l-am împăcat cu Hristos, l-am câștigat pentru Hristos. Sau dacă un singur flămând am săturat, un singur gol am îmbrăcat, un singur sărac am găzduit, atunci Domnului am făcut (Matei 25 v. 35, 36). Și Doamne, mare va fi bucuria și mângăierea noastră atunci când ni se va spune: „Veniți de moșteniți împărăția cea gătită vouă...”. Doamnă, dă-ne această bucurie!

T. M.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a plecat Miercuri în 22 c. la Orade, la înmormântarea fericitului întru Domnul Episcopul Roman. Deodată cu I. P. Sf. Sa a mai plecat: P. Sf. Arhieru Vicar Vasile, P. C. Sa părintele consilier arhiepiscopesc Trandafir Scorobet, P. C. Sa părintele Nicolae Colan, rectorul Academiei teologice «Andreiane» și C. diacon I. Dinu. În gara din Orade I. P. Sf. Sa și suita a fost așteptat de PP. SS. LL. Episcopul Vasile al Caransebeșului și Andrei, ales episcop al Aradului, împreună cu membrii consiliului eparhial din Arad; de dl Prefect al județului Bihor I. P. Băncilă, de dl Primar al orașului Orade și de un numeros public.

După sosirea la Reședința episcopală, I. P. Sf. Sa a făcut o rugăciune lângă sicriul fericitului episcop Roman. Cântările funebre le-a executat corul studenților Academiei teologice din Orade.

I. P. Sf. Sa și suita a plecat din Orade Vineri dimineața, în 24 Ianuar și în după amiaza zilei a sosit în Sibiu, împreună cu suita.

Conferințele ținute în 21 I. c. în Sibiu, de secretarul general al Ligii Antirevizioniste, dl G. Lungulescu, au fost expuneri documentate și lămurite, ascultate cu entuziasm de numerosul auditoriu sibian. La întâia conferință, ținută în sala prefecturii județului, au luat parte dl general V. Economu, comandantul corpului 7 armată, corpul ofițeresc, reprezentanții autorităților civile și bisericești și alți frunțași sibieni, precum și delegați ai secțiilor Ligii din județ.

Conferențiarul, — vorbind despre: Germanii, ungurii și daco-românii în istoria Daciei și a lumii, — arată misiunea istorică îndeplinită de aceste popoare și constată, că maghiarii n'au stăpânit efectiv nici odată Ardealul; revizionismul lor de astăzi este o creație susținută de Vaticanul doritor să reînființeze o monarhie austro-ungară, care a slujit interese catolice în toată vremea. Vorbind despre rolul Ligii antirevizioniste, conferențiarul apelează la intelectuali să se încadreze sub steagurile Ligii, care susține cea mai înălțătoare propagandă în folosul obștesc al țării.

Contribuiri generoase. Societatea Crucea Roșie, filiala Sibiu, a mai primit contribuții pentru înfomețării din Basarabia dela următorii: dl Chiriac Tăbău, Gurăului Lei 500; colecta dnei Florescu dela liceul de fete „Domnița Ileana”, Sibiu, Lei 3435; colecta din discul bisericii Râu-Sadului, prin părintele Ioan Marin, Lei 1000; dl Galea Nicolae Lei 100. (ss) Maria A. Odor, cassieră.

Deosebită impresiune a făcut asupra unei ziariste belgiene serbarea Bobotezei în țara noastră. Dna Valti subliniază, într'un mare cotidian din Belgia, apărut în 11 Ianuar c., pitorescul religioasei serbări a Bobotezei în capitală, descriind felul cum s'a desfășurat ceremonia în prezența Suvranului și a înalților demnitari ai statului. „Deși mulțimea era enormă, încât nu se putea circula, — scrie ziarista, — serbarea s'a făcut în cea mai perfectă disciplină, nici un strigăt, nici un incident: era o mulțime care știa să trăiască; am trăit, în acea dimineață un moment specific românesc, de o impresie unică”.

Sfințire de biserică. — La Tătarștii de Criș, filiala parohiei Prihodiste, în protopopiatul Zarandului, s'a făcut în 12 I. c. sfințirea frumoasei biserici ortodoxe, ridicată din cucernice dăruiri și din munca pușinilor, dar vrednicilor enoriași, în număr de abea patru sute ai acestei parohii.

Actul sfințirii l-a îndeplinit, în fața miilor de credincioși, veniți din multe sate vecine, părintele protopop I. Indrei dela Brad, înconjurat de un sobor de 14 preoți.

Corul societății „Sf. Gheorghe” din comună, condus de învățătorul Aurel Colf, a dat, preciz și impresionant, răspunsurile liturgice.

La sfârșitul sfintei liturghii se da citire actului înalt Prea Sfinției Sale Mitropolitului Nicolae. Actul, pe lângă delegarea pentru sfințire provizorie dată Prea Cucernicului părinte protopop, cuprinde frumoase îndemnuri pentru viața religioasă-morală a credincioșilor și de alipire către biserică strămoșească. Părintele protopop, într'o cuvântare aleasă, arată însemnătatea Sfintei noastre biserici, asemănându-o cu o mamă bună care-și conduce copiii pe cărările vieții. Urmează darea de seamă a activului preot al locului, Ștefan Corpadea, care mulțumește tuturor generoșilor cari au contribuit cu darul lor la ridicarea din temelii a acestui locaș de închinare. După aceasta poporul primește sf. anafora, aghiazmă și ungerea cu sf. mir. — Pr. Iosif Tisu jun.

Politică la o îngropăciune în Orăștie. Aflăm dintr'o foaie locală: Într'una din zilele trecute se făcea înmormântarea harnicului fost director școlar, Ioan Branga, unul dintre membrii cei mai activi ai consiliului parohial ortodox și ai altor consilii din Orăștie. La înmormântarea regretatului dispărut și-au rostit cuvântul laudător mai mulți vorbitori, între cari era și protopopul greco-catolic din localitate, Valer Paveloni; — sfinția sa însă a folosit tristul prilej ca, în cuvântarea sa, să introducă și ceva propagandă politică în favoarea unui partid, bătând astfel în adversarii acelui partid. Gestul numitei fețe bisericești a provocat în ascultători, nici nu se putea alt fel, o deplorabilă impresie.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminică, 26 Ianuar 1936, va predica părintele M. Neagu.

Mulțumită. Cu ocazia concertului „Reuniunii meseriașilor români din Sibiu” din 25 Dec. 1935 au binevoit a suprasolvi sau a-și rescumpăra biletul următorii, mulțumindu-le și pe această cale: I. P. S. Sa Dr. N. Bălan, arhiepiscop și mitropolit Lei 200; Prof. T. Popovici, Prot. N. Colan și Dr. L. Borgia avocat, câte 100 Lei; I. Stanciu, controlor fin. 60 lei; Ioan Chidu m. pietrar 50 lei; C. Popa revizor școlar în pens., Macedon Corfariu și Petru Drăgoi, câte 30 lei; I. Bedeleanu m. instalator 25 lei; Preot St. Morar 24 lei. Comitetul.

Poșta redacțiunii

Prot. I. C. în H. Se va scrie în această chestiune din partea redacției, pentru mai multă eficacitate.

Nr. 341—935 prot.

(1) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei nou înființate de clasa I-a Sibiu-Inf. II (Lazaret), protopopiatul Sibiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție a acestuia în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Stola obișnuită în parohie.
3. Parohia va zidi casă parohială corespunzătoare.

Cererea de concurs, împreună cu actele necesare și cu încuviințarea P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc — se vor înainta în termen oficiului protopopesc al Sibiului. Concurenții se vor prezenta cu autorizația oficiului protopopesc, într'o Duminică sau sârbătoare, în parohie. Oficiul protopopesc ortodox român al Sibiului în înțelegere cu consiliul parohial. Sibiu, la 24 Noemvrie 1935.

Emilian Cioran
protopop.

Oficiul parohial ort. român, Veneția de sus

(3) 1—1

Publicație

În ziua de 8 Februar 1936, ora 2 d. m. se va vinde prin licitație publică, la of. parohial ortodox din loc, materialul lemnos de pe suprafața de cca 5.75 ha, parte din parchietul 1934—35, compus din 879 arbori de fag, din pădurea „Fața Gârboii”, proprietatea bisericii ortodoxe. În caz de nereușită, consiliul parohial își rezervă dreptul de-a o da dela mână liberă, fiind pentru a treia oară licitată.

Oficiul parohial Veneția sup.:
Spiridon Cosma, preot.

Nr. 82—936

(2) 1—3

Concurs

La ordinul Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 12.149—935 Bis. publicăm concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Telegraful Român, pentru întregirea parohiei de clasa II-a Galați.

Venitele sunt următoarele:

1. Salar dela stat.
2. Sesiunea parohială 5 jug. în hotarul comunei Galați.
3. Stola usitată.

Cererea de concurs cu toate documentele necesare și cu autorizația dela Ven. Consiliu arhiepiscopesc, de a concursa, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Făgăraș; ear concurenții se vor prezenta în parohie în vreo Duminică sau sârbătoare, cu observarea regulamentului, spre a face cunoștința cu poporul ortodox român.

Oficiul protopopesc ortodox român Făgăraș, în înțelegere cu consiliul parohial din Galați.

Făgăraș, 16 Ianuar 1936.

Oficiul protopopesc:
Nicolae Borzea
protopop.

Publicațiune

Consiliul parohial din Sibiu-Inf. II (Lazaret) publică concurs cu termen de 30 zile pentru facerea planului bisericii în parohie pe terenul destinat spre acest scop.

Forma bisericii și stilul: Crucea ortodoxă, cu cupolă, cu spațiu pentru 600 persoane, cu un foisor, având un turn, eventual două.

Planul va fi însoțit de un deviz în amănunte până la prețul de 1.500.000 lei.

Consiliul acordă două premii, unul de Lei 5000 — al doilea de Lei 3000 — dacă află planurile acceptabile. Intrucât se acceptă un plan din cele intrate, și este aprobat și de Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc să se poată edifica după el fără altă plată, în afară de premiul acordat.

Informațiuni necesare se pot primi dela oficiul parohial ortodox român în fiecare zi dela 11—12 ore a. m. în strada Orfanilor Nr. 6.

În numele consiliului parohial:
Pr. Ștefan Morariu.

3—3